

daarna een ondeugende glimlach. Ze gaf nog snel een kusje aan haar partner en keerde die toen de rug toe om over het hekje te klimmen. Deze foto werd misschien wel de beste in haar collectie. Beneden waren er geen mensen te zien. Dit was ideaal. Alsof de hele omgeving was ontruimd zodat zij deze foto kon maken.

‘Hou je me wel goed vast?’ vroeg ze terwijl haar eerste voet de grond achter het houten hekje aanraakte.

‘Natuurlijk, schiet nou maar op, straks ziet iemand ons,’ was het antwoord waarna het horloge acht seconden aangaf.

‘Oké, oké, je hebt gelijk. Het is alleen zo diep,’ zei Elin terwijl haar tweede voet de gewortelde grond bereikte.

Het is zo diep. Dat was maar goed ook. Het was die zin welke nadreunde waarna gedachten overgingen tot actie. Dit was het moment.

Elin voelde de duw. Haar realiteit veranderde van een droom naar onwetendheid. Enkele miniseconden duurde het voordat haar brein zich realiseerde wat er gebeurde. Daarna was het al te laat toen kort daarna de wortels van de bomen die de oppervlakte van de grond dikwijls hadden bedekt, al waren verdwenen onder haar voeten.

Ze viel in het diepe. Ze ging sterven.

Het horloge gaf 10:10 aan toen het uitzicht over de Baltische zee terugkwam, net nadat die nog was opgevuld met de aanblik op Elin.

‘En dat is nummer 10,’ zei de persoon die rustig verder liep op het wandelpad tussen de bomen door. Waar op dat moment nauwelijks een andere ziel zich bevond.

Deel 1

1.

Dekker

Vrijdag 1 september 2023, 06:21

Het was een kale bedoening in de kamer waar de drie mensen zaten. Twee militairen in een gala-uniform, één in een minder oogstrelend outfit. Hij zat er casual bij.

Die laatste was een individu met de naam Alex Dekker. Een voormalig semiprofessioneel misdaadjournalist. Hij had een versleten groene camouflagebroek aangetrokken voor deze gelegenheid, afgetrapte zwarte kisten, een bruin T-shirt en voor de rest niets.

Hij had zich verslapen en wist zelfs niet op tijd zijn onderbroek te vinden voor deze belangrijke mijlpaal in zijn leven als Alex Dekker. De vrouw met wie hij afgelopen nacht had gepend, was nog in diepe slaap terwijl Dekker zich om twee minuten na zes had gemeld bij de kazerne in Zeeland.

De twee personen tegenover hem waren zichtbaar niet heel erg onder de indruk. Alhoewel, de blonde vrouw in een marechaussee uniform liet wel een klein lachje ontsnappen toen Dekker in de stoel tegenover haar en de persoon naast haar plaatsnam.

Die blonde vrouw had haar halflange haar in een knotje gebonden. Ze keek met haar lichtblauwe ogen in de minder lichtblauwe ogen van de man die zij meer dan een jaar geleden had gearresteerd op de militaire trainingsbasis de Vliehors.

Zelf had ze een verleden bij de landmacht waar ze tot haar 26ste in functie was. Nadien werd ze overgeplaatst naar de militaire politie van de marechaussee omdat ze destijds een nieuwe uitdaging wenste. Inmiddels was ze kapitein en hard op weg om binnenkort een promotie tot majoor te verzilveren.

Haar naam was Erica Sarah Martens. Ze was geboren en opgegroeid in een dorp genaamd Buitenpost, de hoofdplaats van de gemeente Achtkarspelen. Erica was 1.60 meter lang, had een afgetraind lichaam en was uitmuntend geïnteresseerd in diverse vechtsporten waarvan haar favoriet kickboksen was. Ondanks dat ze tot haar achttiende in dezelfde omgeving als Dekker was opgegroeid, kon ze hem zich niet herinneren. Hij deed haar hoogstens aan iemand denken, maar ze wist niet wie. Zelfs niet na een jaar.

Tussenin stond een lege crèmekleurige tafel in een verder niet versierde kamer. Zelfs de olijfgroene plastic kuipstoelen waren niet vervangen voor wat meer luxe of feestelijk ogende stoelen die wellicht nog enigszins het idee uitstraalden dat dit een diploma-uitreiking was.